

ก่อนหน้าคริสตศักราชกว่า 1,000 ปี การแข่งขันกีฬาได้ดำเนินการกันบนยอดเขา "โอลิมปัส" ในประเทศกรีก โดยนักกีฬาจะต้องเปลือยกายเข้าแข่งขันเพื่อประกวดความสมส่วนของร่างกาย และยังมี การต่อสู้บางประเภทเช่น กีฬาจำพวกมวยปล้ำ เพื่อพิสูจน์ความแข็งแรง ผู้ชมมีแต่เพียงผู้ชายห้ามผู้หญิงเข้าชม ดังนั้นผู้ชมจะต้องขึ้นไปบนยอดเขา ครั้นต่อมามีผู้นิยมมากขึ้นสถานที่บนยอดเขาจึงคับแคบเกินไปจึงทำให้ไม่เพียงพอที่จุทั้งผู้เล่นและผู้ชมได้ทั้งหมด

ดังนั้น ในปีที่ 776 ก่อนคริสตศักราชชาวกรีกได้ย้ายที่แข่งขันกันที่เชิงเขาโอลิมปัสและได้ปรับปรุงการแข่งขันเสียใหม่ให้ดีขึ้น โดยให้ผู้เข้าแข่งขันสวมกางเกง พิธีการแข่งขันจึงจัดอย่างมีระเบียบเป็นทางการมีจักรพรรดิมาเป็นองค์ประธาน อนุญาตให้สตรีเข้าชมการแข่งขันได้แต่ไม่อนุญาตให้เข้าแข่งขันประเภทกรีฑาที่มีการแข่งขันที่ถือเป็นการในครั้งแรกนี้มีกีฬาอยู่ 5 ประเภท คือ การวิ่ง กระโดด มวยปล้ำ ฟันแหลนและขว้างจักรผู้เข้าแข่งขันคนหนึ่งๆ จะต้องเล่นทั้ง 5 ประเภท โดยผู้ชนะจะได้รับรางวัลคือมงกุฎที่ทำด้วยกิ่งไม้มะกอกซึ่งขึ้นอยู่บนยอดเขาโอลิมปัสนั่นเอง และได้รับเกียรติเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วรัฐในฐานะตัวแทนของพระเจ้า และการแข่งขันได้จัดขึ้น ณ เชิงเขาโอลิมปัส แคว้นอีลิสที่เดิมเป็นประจำทุกๆ สี่ปี และถือปฏิบัติต่อกันมาโดยไม่เว้น เมื่อถึงกำหนดการแข่งขันทุกรัฐจะต้องให้เกียรติหากว่าขณะนั้นกำลังทำสงครามกันอยู่จะต้องหยุดพักรบ และมาดูนักกีฬาของตนแข่งขัน หลังจากเสร็จจากการแข่งขันแล้วจึงค่อยกลับไปทำสงครามกันใหม่ ประเภทของการแข่งขันได้เปลี่ยนแปลงไปบ้างในระยะต่อมา โดยมีการพิจารณาและลดประเภทของกรีฑาเรื่อยมา อย่างไรก็ตามก็ยังมีกรีฑา 5 ประเภทดังกล่าวจัดแข่งขันกันครั้งแรก ก็ยังได้รับเกียรติให้คงไว้ ซึ่งเรียกกันว่าเพ็นตาธรอน หรือปัญจกรีฑา ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการรำลึกถึงกำเนิดของกรีฑา ในปัจจุบันก็ยังมี การแข่งขันกันอยู่ แต่ประเภทของปัญจกรีฑาได้เปลี่ยนตามยุคและกาลสมัย

การแข่งขันได้ดำเนินติดต่อกันมานับเป็นเวลาถึง 1,200 ปี จนมาในปี ค.ศ. 393 จักรพรรดิธีโอโดซุส แห่งโรมัน ได้ทรงประกาศให้ยกเลิกการแข่งขันนั้นเสีย เพราะเกิดมีการว่าจ้างกันเข้ามาเล่นเพื่อหวังรางวัล และผู้เล่นปรารถนาสินจ้างมากกว่าการเล่นเพื่อสุขภาพของตน รวมทั้งมีการพนันขึ้นต่ออันเป็นทางวิบัติซึ่งผิดไปจากวัตถุประสงค์เดิมคือ ผู้เข้าแข่งขันทั้งหลายต่างก็อยากได้ชอล์ลอเรลซึ่งเป็นรางวัลของผู้ชนะด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงสั่งให้

ล้มเลิกการแข่งขันที่เป็นประเพณีอันดีงามนี้ตลอดระยะเวลาที่มีการแข่งขันนั้น ได้จัดขึ้นบริเวณ ณ ที่แห่งเดียวซึ่งเขาโอลิมปัส แคว้นอีลิสจึงเรียกการแข่งขันตามชื่อของสถานที่นั้นว่า "การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก"

หลังจากโอลิมปิกโบราณได้ล้มเลิกไปเป็นเวลาถึง 15 ศตวรรษ โอลิมปิกยุคใหม่เกิดขึ้น โดยมีนักกีฬาคนสำคัญของฝรั่งเศสชื่อ "บารอน ปีแอร์ เดอ ดูเบอร์แตง" ท่านขุนนางผู้เกิดในกรุงปารีสเมื่อ 1 มกราคม 2406 สนใจประวัติศาสตร์ ปัญหาการเมืองและสังคมในปี พ.ศ. 2432 ท่านอายุได้ 26 ปี ได้เกิดความคิดที่จะฟื้นฟูการแข่งขันโอลิมปิก ซึ่งได้ล้มเลิกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 936 (ค.ศ. 393) โดยติดต่อกับบุคคลสำคัญของประเทศอังกฤษ อเมริกา และฝรั่งเศสเป็นเวลาถึง 4 ปี ในที่สุดได้เปิดการประชุมอันไม่เป็นที่ทางการขึ้นที่ ตาบลซอร์บอนน์ ในกรุงปารีส เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2435 และประกาศ ณ ที่นั้นว่าการแข่งขันโอลิมปิกซึ่งได้หยุดมานานกว่า 15 ศตวรรษ จักได้ฟื้นขึ้นใหม่เป็นการปัจจุบัน และแผนการของงานโอลิมปิกปัจจุบันนั้นได้เป็นที่ตกลงกันในที่ประชุมจำนวน 15 ประเทศ ณ ตาบลซอร์บอนน์ ประเทศฝรั่งเศส คณะกรรมการผู้ริเริ่มได้ลงมติว่ามีให้ทำการเปิดการแข่งขันโอลิมปิกปัจจุบันขึ้น โดยกำหนด 4 ปีต่อ 1 ครั้งและให้หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปเป็นเจ้าภาพระหว่างประเทศเครือสมาชิก แต่การเปิดแข่งขันครั้งแรกให้เริ่ม ณ กรุงเอเธนส์ใน ค.ศ. 1896(พ.ศ. 2439) เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการกำเนิดกีฬาโอลิมปิกเมื่อครั้งโบราณ จากนั้นเป็นต้นมาการแข่งขันและวิธีเล่นกรีฑาก็พัฒนาไปอย่างกว้างขวาง และการแข่งขันทุกๆ ครั้งให้ถือเอากรีฑาเป็นกีฬาหลัก ซึ่งจะขาดเสียมิได้ในการแข่งขันแต่ละครั้ง

การที่จะกำหนดว่าประเทศใดจะได้เป็นเจ้าภาพในครั้งต่อไป ณ สถานที่ที่ทำการแข่งขันครั้งสุดท้ายดำเนินอยู่นั้นเองคณะกรรมการโอลิมปิกสากลจะเข้าประชุมพิจารณาในบรรดาประเทศสมาชิกที่เสนอขอจัดและมีอำนาจเด็ดขาดที่จะลงมติให้ประเทศใดเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะประกาศให้ทราบเป็นทางการในวันพิธีเปิดการแข่งขันครั้งสุดท้ายนั้น ประเทศที่ได้รับพิจารณาให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้รับความไว้วางใจ อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจต่อปวงชนทั้งประเทศ

ในปัจจุบันประเทศทั่วโลกเป็นสมาชิกของโอลิมปิก 197 ประเทศ แต่บางประเทศไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันเพราะเป็นประเทศเล็กขาดความพร้อมในเรื่องตัวนักกีฬาทายนบารอน ปีแอร์ เดอ ดูเบอร์แตงไม่ให้นิยามการเข้าร่วมการแข่งขันโอลิมปิกว่า ผู้เข้าร่วมการแข่งขันไม่เลือกผิวพรรณ ศาสนา ลัทธิการปกครองแต่อย่างใดความหมายการแข่งขันเพื่อให้ นักกีฬาชาติต่างๆ ได้มาร่วมชุมนุมกัน ตัวนักกีฬาเปรียบเสมือนทูตสันถวไมตรีส่งมาเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ ร่วมเล่นสนุกสนานด้วยความเห็นอกเห็นใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดทั้งสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน อันนำมาซึ่งความสามัคคีและเพื่อสันติภาพของโลก การแพ้หรือชนะไม่ใช่สิ่งสำคัญ แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ "การเข้าร่วม

รางวัลของการแข่งขัน ในสมัยโบราณผู้ที่ชนะจะได้รับการสรรเสริญมาก

รางวัลที่ให้แก่ผู้ชนะในสมัยนั้นคือกิ่งไม้มะกอกซึ่งตัดมาจากยอดเขาโอลิมปัส อันเป็นที่สถิตของพระเจ้าซีอุส แล้วทำเป็นวงคล้ายมงกุฎจักรพรรดิจะเป็นผู้พระราชทานครอบลงบนศีรษะของผู้ชนะนั้นๆ พร้อมทั้งได้สร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้ชนรุ่นหลังศึกษาและชื่นชมต่อไปสำหรับการแข่งขันโอลิมปิกสมัยปัจจุบันแบ่งรางวัลเป็นสามระดับ คือเหรียญทอง เหรียญเงิน และเหรียญบรอนซ์ ให้แก่ผู้ชนะเลิศ ผู้ชนะเลิศที่สอง และที่สามตามลำดับ ส่วนที่สี่ไปถึงอันดับที่ 6 จะได้ประกาศนียบัตรการเข้าร่วมการแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิก เมื่อมีการแข่งขันโอลิมปิกจะมีการจุดไฟขึ้นสว่างไสว ในสมัยก่อนไม่มีไฟฟ้าจึงจุดไฟกองใหญ่ขึ้นบนยอดเขาโอลิมปัส เพื่อเป็นสัญญาณ

ประกาศให้คนทั่วไปทราบว่าการเฉลิมฉลองได้เริ่มขึ้นแล้ว การจุดไฟเริ่มแรกนั้นเขาทำพิธีกันบนยอดเขาโอลิมปัส ใช้แว่นรวมแสงของดวงอาทิตย์พุ่งไปยังเชื้อเพลิงเมื่อเกิดไฟแล้วจึงนำตะเกียงต่อเอาไว้ส่วนไฟกองใหญ่จะคงลุกโชติช่วงต่อไปจนตลอดงานฉลอง ส่วนตะเกียงนั้นจะมีการวิ่งถือไปทั่วทุกนครรัฐด้วยการส่งต่อกันไปเป็นทอดๆ จากนักวิ่ง คนละ 2 ไมล์หากผ่านทะเลหรือแม่น้ำก็จะลงเรือข้ามฟากโดยไฟไม่ดับ ไฟนี้ชาวกรีก ถือว่าเป็นไฟศักดิ์สิทธิ์ และความสงบสุขของชาวกรีก ซึ่งพระเจ้าจะทรงพระพิโรธต่อบุคคลที่ไม่สนใจในกิจการนี้โอลิมปิกปัจจุบันก็ยังคงรักษาประเพณีเรื่องการจุดไฟไว้ดังเดิมทุกประการ กล่าวคือก่อนจะมีการแข่งขันจะมีพิธีจุดไฟ ณ เขาโอลิมปัส ผู้จุดคือสาวพรหมจารีย์ผู้บริสุทธิ์เป็นผู้ต่อไฟจากแว่นรวมแสงของดวงอาทิตย์ด้วยคบเพลิง และไฟนี้จะถูกแจกจ่ายไปยังประเทศสมาชิกทั่วโลก และข้ามน้ำข้ามทะเลไปสู่ประเทศเจ้าภาพ และมีการวิ่งถือคบเพลิงส่งต่อกันไปจุดที่กระถางใหญ่บริเวณงานในวันแรกของการแข่งขัน ไฟจะต้องไม่ดับตั้งแต่เริ่มจุด ณ เขาโอลิมปัส จนกระทั่งกว่าจะสิ้นสุดการแข่งขันโอลิมปิกในครั้งนั้นๆ ธงโอลิมปิกมีพื้นธงเป็นสีขาว ขนาดมาตรฐานยาว 3 เมตร กว้าง 2 เมตร ส่วนเครื่องหมายห้าห่วงคล้องกันอยู่บนกลางธง ขนาด 2 เมตร คูณ 0.60 เมตร มีสีฟ้า สีเหลือง สีดำ สีเขียว สีแดง ตามลำดับจากซ้ายไปขวา คล้องไขว้กันอยู่ตรงกลางสองแถว แถวบน 3 ห่วงแถวล่าง 2 ห่วง ห่วงสีที่คล้องกันอยู่ตรงกลางธงบนพื้นธงสีขาว รวมเป็น 6 สี โดยแท้จริงแล้ว ห้าห่วงหมายถึง ห้าส่วนของโลกที่อยู่ในโอบอ้อมของ "โอลิมปิกนิยม" มิเจาะจงเป็นห้าทวีปในโลก อย่างไรก็ตามแต่บังเอิญห้าทวีปนี้ก็ห้าส่วนของโลกก็เลยอนโลมกันไปเช่นนั้น ส่วนสีที่ห่วง 5 สี มิได้หมายถึงสีประจำทวีป ซึ่งสีทั้งหมด 6 สี รวมทั้งสีขาวที่เป็นพื้นธง หมายความว่าธงชาติของประเทศต่างๆ ในโลกประกอบด้วยสีใดสีหนึ่งหรือกว่านั้นในจำนวนหกสีนั้น และไม่มีธงชาติของประเทศใดที่มีสีนอกเหนือไปนอกจากหกสีนี้

ที่มา การกีฬาแห่งประเทศไทย